

Tạp Ghi ... Hai Tê

Tạp ghi lan man của Hai Tê

Khi người Pháp nghỉ hè

Ngay từ cuối tháng sáu, hầu hết các trục xa lộ của Pháp bắt đầu ứ đọng từ Bắc xuống Nam, từ Đông sang Tây. Chưa kịp nghe kết quả thi cuối năm, học sinh đã «xúi» ba má đi nghỉ hè sớm để tránh kẹt xe trên xa lộ.

Theo thông lệ, nhà hay phòng được giao cho khách từ trưa thứ bảy và trả vào tối thứ sáu. Do đó mà kẻ đi xuống, người đi lên thường hay bị tắc nghẽn ở các trạm thu tiền đường. Từ đầu năm mọi việc đã được dự trù ngân sách, phương tiện mà tuần lễ chót, ai cũng nôn nao chuẩn bị nào lều chông, quần áo, xe đạp, nồi niêu xoong chảo như gánh hát bầu tèo đi hát dạo.

Rồi vợ chồng con cái thay phiên nhau lái xe: Bác tài thì chăm chú nhìn đường, cẩn thận xem chừng «phú lít» trước khi đạp ga, trong lúc các người khác ngủ gà ngủ gật cho tới tối mịt mới tới nơi thì không được vào thành phố vì kẹt xe ngay cửa vào, du khách đã bắt đầu tản bộ dạo mát như trầy hội rửa mắt xem ông đi qua bà đi lại, đi đầy phố. Người giàu thì thuê các biệt thự trắng lệt dọc theo bờ biển *Collioure, Argelès sur Mer, ...* trung lưu thì mướn phòng trên các cao ốc, nhưng đại đa số thì đi xe trong các khu camping, tiện nghi hạn chế, sống trong lều, vệ sinh công cộng, ... nhưng nhờ giá tương đối thấp nên hợp với túi tiền của mọi người. Người ta nói giá của những tia nắng ấm ở miền Nam thường đắt giá là vậy.

Ngoài những giờ tắm nắng hay giỡn với sóng biển, du khách còn có thú tiêu khiển như nghe ca nhạc ngoài trời, đi bát phố, và nhất là ngồi quán chén thù chén tạc tán gẫu. Cứ đi vài mươi bước là thấy trước cửa tiệm một thùng «tonneau» to tổ chẳng, thiệp mời khách vào nếm thử rượu ngon, rồi khách còn ngồi lại chén chú chén anh, tán gẫu đến quên thôi! Đời sống của người Pháp gắn liền với nhà hàng và rượu, khắp các bãi biển, cứ nhan nhản nhà hàng, quán ăn và trong mọi bữa ăn, họ không bao giờ quên kèm theo vài chai rượu vang ngon. Các gia đình khá giả thì rong chơi ra khơi, dọc theo bờ biển, trên các du thuyền sang trọng, bình dân hơn thì bỏ ra vài mươi Euro để mướn thuyền cũng hưởng được cái thú ngắm bờ biển từ ngoài khơi.

Trời nắng chói chang, người ta hay nghĩ đến thức uống và trái cây tươi, mà trái cây ở miền Nam thì được trồng bạt ngàn xum xuê nặng trĩu hàng trăm trái trên một cành. Nào mận, đào, nào «dưa melon», nào nho ... đầy dẫy hai bên đường, nơi nào cũng có.

Để thu hút du khách, làng hay thị trấn nào cũng thay phiên nhau tổ chức các buổi ca nhạc lộ thiên. Ngay cả trong thành phố *Perpignan* mỗi đêm cũng có đến năm ba tụ điểm ca nhạc: nhạc nhẹ, dân ca Mỹ, techno ... Các diễn viên nhảy múa hò hét trên sân khấu, họ còn khuyến khích

mời mọc khán giả hò hét phụ họa hát theo thật cời mở, hồn nhiên, nhộn nhịp như ngày hội lớn. Già trẻ bé lớn đều thi nhau vỗ tay theo nhịp. Nhiều cặp diu nhau ra giữa đường nhảy nhót theo điệu nhạc tung bừng thật tự nhiên, bầu không khí rất vui tươi và trẻ trung!

Gia đình tôi có dịp đi xuyên qua nước Pháp, bắt đầu từ bờ biển Đại tây dương, đến Argeles sur Mer bờ Tây của Địa trung hải, tắm biển ngắm cảnh một tuần, rồi dọc theo xa lộ cạnh bờ biển lên đến *Grenoble Albertville*. Làng *Villarhursins* là một làng tiêu biểu điển hình cho kiến trúc miền núi nửa xưa nửa nay: xưa là vì làng chỉ độ vài mươi ngôi nhà phía dưới bằng gạch bê tông, phía trên toàn bằng gỗ, lác đác đó đây vài biệt thự mới xây cũng theo kiến trúc miền núi. Cái nên thơ của làng là thỉnh thoảng có vài hồ nước chảy róc rách ngày đêm mọi người có thể ra lấy nước tiêu dùng, nơi đây chỉ còn thiếu mấy cô thôn nữ ra bờ giặt lụa!

Vùng *Albertville, Bourg St Maurice, Chamonix* là vùng núi dành cho thể thao mùa đông, nhưng hè thì cũng đầy những khách rong chơi leo núi. Gần *Mégève*, có làng thể thao *Courchevel*: cả mấy mươi khách sạn to khoảng 150 phòng toàn bằng gỗ, kiến trúc thật độc đáo theo miền núi.

Hăm hở đi nghỉ hè hầu như thành truyền thống và dân Pháp thường để dành nguyên cả tháng lương (*pécules de vacances*) để thay đổi không khí ngột ngạt thường ngày của phòng làm việc, tìm chút nắng ấm của miền quê, chút gió biển mát mẻ của miền biển, ít không khí trong lành của núi đồi, thưởng thức mùi vị đặc biệt các thổ sản của từng vùng, nhâm nhi nếm các loại rượu ngon nổi tiếng của mỗi miền. (Hè 2006)

Sống vui, sống khỏe

Tất cả chúng ta đều nhận thấy sức khỏe là vàng, và càng về già, sức khỏe là chìa khóa của hạnh phúc. “Có tiền mua tiên cũng được” nhưng phải khẳng định rằng tiền tài không mua được sức khỏe. Nằm trên đồng vàng nhưng thể xác bệnh hoạn, tinh thần bạc nhược, không gì đau khổ cho bằng. Trong thâm tâm chúng ta, ai cũng ao ước sống thật khỏe, sống vững mạnh và sống hữu ích cho xã hội. Đánh rằng mỗi chúng ta có một thể tạng riêng, cá biệt do di truyền của cha mẹ, nhưng nếu chúng ta cố gắng cải thiện cách ăn uống, luyện tập hơi thở, và có thái độ lạc quan trong cách suy nghĩ, giảm thiểu căng thẳng trong đời sống, thì chúng ta có thể đẩy lui phần nào bệnh tật để sống vui tươi hạnh phúc, an nhiên tự tại lúc tuổi đời chông chênh.

Tinh thần liên quan mật thiết đến sức khỏe và có ảnh hưởng rất quan trọng đến sức khỏe chúng ta. Đầu óc thường xuyên căng thẳng, tiêu cực, mau bị quan dễ sanh chứng nhưc đầu, loét bao tử và hen suyễn. Bệnh hoạn thường xuất phát từ một trạng thái tinh thần nhiều hơn là do di truyền. Một bệnh nhân có tư tưởng lạc quan, tin tưởng triệt để vào vị lương y trị bệnh mình, sẽ có cơ may lành bệnh nhanh hơn một bệnh nhân ưu sầu yếm thế bị quan, không đặt niềm tin mãnh liệt vào sự chữa trị của bác sĩ. Một nghiên cứu Mỹ đã chứng minh rằng những bệnh nhân may mắn chiếm một phòng ngó ra một vườn hoa có thảm cỏ tươi mát, có bầu trời trong xanh, sẽ ít bị biến chứng nặng hơn những bệnh nhân đồng căn bệnh bị giam hãm tù túng chật hẹp giữa bốn bức tường.

Tuy nhiên, bác sĩ chẩn mạch chữa bệnh nhân từ phía ngoài, lành bệnh mau hay không còn do nội tâm của bệnh nhân. Nếu ta theo dõi diễn biến của một vết thương sắp lành, ta sẽ thấy tự nó kéo da non, không cần đến bàn tay của bác sĩ. Diễn biến thật tự nhiên ấy, tiếc thay hầu như không được y học hiện tại mấy chú ý nhứt là y học Tây phương vốn theo mẫu mực Descartes thường quan niệm rằng một phần của thân thể bị hư hao, thì ta chỉ cần chữa trị phần đó cho hoàn hảo, quên hẳn rằng chữa trị phiến diện quá ư hạn chế vì ta vấp vào thiếu sót lớn tối quan trọng là quên băng đi con người với các lo âu thường xuyên đè nặng tâm trí.

Muốn chế ngự bệnh tật, ta có hai giải pháp: hoặc thụ động ngoan ngoãn tuân theo cách trị bệnh của bác sĩ, hoặc năng động hơn là cố tìm những nguyên nhân sâu xa đã khiến ta mắc bệnh, truy lùng những tư tưởng bị quan đã làm cho cơ thể ta suy yếu đi. Tinh thần căng thẳng mạnh nhứt thời, ta còn có thể chịu đựng nổi, nhưng sức đề kháng của ta dần hàng vô điều kiện nếu tinh thần ta cứ tiếp tục bị căng thẳng lâu dài, và những lo âu phiền muộn, phần nộ bức bội dai dẳng sói mòn tâm trí ta. Nguy hơn nữa, sự căng thẳng tột bậc ấy sẽ mở ngõ cho hàng loạt vi trùng khốc hại xâm chiếm ồ ạt nội tạng ta. Thật vậy thường xuyên phần nộ ảnh hưởng rất xấu đến sức khỏe ta. Theo một tài liệu nghiên cứu liên tiếp nhiều năm trong số 2000 công nhân của một cơ xưởng, số tử vong nơi những công nhân ít nóng giận chỉ khoảng 20% trong 25 năm sau, trong khi lại đến 30% những công nhân thường nổi trận lôi đình bị chết vì bệnh tim mạch. Vậy ta hãy sống vui vẻ hồn nhiên như trẻ con, tâm hồn thư thái, không bon chen đồ kỵ, không hiềm khích, cố gắng sống hài hoà, cởi mở.

Bệnh hoạn khởi phát đột ngột, hành hạ thân xác ta, phải chăng đó là tiếng chuông cảnh tỉnh ta, là dấu hiệu báo cho ta biết nhu cầu đòi hỏi bởi cơ thể ta, hoặc thiếu sót ta phải bù đắp cho cơ thể. Nếu ta để ý một chút, những lúc ta phí phạm sức khỏe, làm việc quá sức, thân thể mệt mỏi, đầu óc lơ đãng không một phút ngơi nghỉ, thì hiển nhiên sau đó ta dễ bị cảm cúm, đau cổ hoặc nhức đầu chóng mặt và dù muốn dù không, mọi hoạt động bị bắt buộc ngưng trệ, và ta ngã bệnh liền sau đó. Cơ thể ta rất bèn nhạy phản kháng chống cự lại kịch liệt, đình công biểu tình phản đối mạnh bó buộc ta phải thay đổi cách làm việc, cải thiện lối sống và chế độ ăn uống.

Có hiểu tường tận bản thân mình thì mình mới biết cách luyện nó và quan trọng hơn hết là mình phải theo dõi và lắng nghe từng phản ứng nhỏ nhặt của cơ thể để dần dần làm chủ được nó. Kết hợp thở cho khoa học, thở sâu và mạnh bằng bụng, thư giãn đúng cách, thể dục đều đặn, ăn uống đơn sơ kết hợp với xoa bóp cũng như luôn có thái độ tâm thần lạc quan, tích cực và hữu ích cho xã hội thì ta hy vọng sống khỏe, ung dung thư thái. Ngày nay, ta may mắn sống trong một xã hội có nhiều phát minh tân tiến có thể trị được nhiều bệnh tật ngặt nghèo, nhưng ngược lại ta phải sống trong điều kiện rất căng thẳng cho thần kinh mà thần kinh khi bị căng thẳng quá thì chẳng khác chi dây đàn bị căng lên quá cao rất dễ đứt. Ta cần phải chùng giảm căng thẳng thần kinh lại để cho tâm thần được thoải mái vui tươi, thanh thản hơn.

Tinh thần mạnh vững là bức thành trì kiên cố chống lại bệnh tật, là vị lương y tài ba chữa ta lành bệnh nhanh. Cố gắng sống thanh thản hòa hợp với thiên nhiên, biết tạo cho mình những phút nghỉ ngơi sáng khoái, bổ ích, như đi bộ, đọc sách, làm vườn, nghe nhạc êm dịu hoặc vẽ tranh, viết lách, thêm vào đó ăn uống giản dị đạm bạc, không quá độ bữa bãi thì ta hy vọng đẩy lui phần nào những bệnh tật cứ âm thầm lăm le chực tấn công ta. Từ ngàn xưa, nhà sư Tuệ Tĩnh cũng đã từng khuyên ta như sau để tăng cường sức khỏe:

*Bé tinh, dưỡng khí, tồn thân,
Thanh tâm, quả dục, thủ chân, luyện hình.*

Còn Hải Thượng Lãn Ông thì luôn căn dặn ta :

*Muốn cho ngũ tạng được yên
Bớt ăn mấy miếng, nhịn thêm hơn đau.*

(Cuối năm Ất Dậu 2005)

Lời ăn tiếng nói

Diễm phúc thay cho loài người có được sức mạnh rất lớn là lời nói. Thật vậy, lời nói giúp ta truyền đạt tư tưởng, trao đổi ý kiến và nhận xét. Hỷ, nộ, ái, ố đều được diễn tả linh động nhờ lời nói. Cá tính của con người được biểu lộ rõ ràng qua lời nói và mối tương quan giữa người với người cũng tùy theo lời nói, tùy vào sự đối thoại mà trở nên tốt hay xấu. Vì vậy, ta cần phải cẩn thận gấp bội khi sử dụng lời nói, bởi đó là thứ vũ khí rất lợi hại, một con dao hai lưỡi rất sắc bén. Ca dao ta há chẳng có câu:

*Chim khôn tránh bầy tránh dò
Người khôn mở miệng dẫn đo từng lời.*

Trong gia đình, giữa ông bà cha mẹ con cái, lời nói đóng vai trò then chốt ảnh hưởng nhiều đến tình thân và tâm sinh lý. Đối với ông bà nay đã lưng còm, chậm chạp vì tuổi hạc đã cao, chẳng những ta phải tỏ sự kính trọng vị nể, mà ta còn phải mềm mỏng lựa lời nói nhẹ nhàng để đối đáp vì người già rất dễ cảm thấy buồn tủi khi ai nặng lời với mình. Họ hay bị mặc cảm trở nên vô dụng, vụng về trong cử động, trí nhớ suy kém. Họ dễ bị tủi thân tủi phận khi con cháu có lời nói thiếu tế nhị với họ.

Giữa vợ chồng tương quan sẽ tốt đẹp hơn nếu ta cân nhắc lời nói trong đối thoại. Vì trong đời sống lứa đôi, lời nói có ảnh hưởng rất lớn đến hạnh phúc gia đình, nhiều khi hơn cả tiền bạc. Cơm không lành, canh không ngọt, gia đình xào xáo lục đục luôn, phần lớn không phải vì thiếu ăn thiếu mặc, mà chỉ vì lời nói thiếu tế nhị xuất phát từ lòng cứng rắn hoặc hời hợt vô tâm của người bạn đời. Trong giao tế hằng ngày, bạn bè luôn đối xử nhau một cách chân thật, vui vẻ cởi mở, hướng chi đối với người bạn trăm năm của ta, tại sao ta lại dùng những lời lẽ hằn học? Từ “*bạn đời, bạn trăm năm*” của tiếng Việt ta thật sâu sắc khi ám chỉ đến người phối ngẫu. Hằng ngày, ra vào, sống chung một mái nhà, san sẻ ngọt bùi đến cuối cuộc đời, gặp nhau thường xuyên, vợ chồng càng phải thận trọng dẫn đo trong lời nói, luôn *tương kính như tân*. Ta há chẳng nhớ đến thời son trẻ lúc mới yêu nhau, luôn cho nhau nụ cười, lời nói ngọt ngào.

Chàng thì:

*Chẳng tham nhà ngói em đâu
Chỉ tham cái nét em mau miệng cười.*

Còn nàng lại ước mơ:

*Chim khôn kêu tiếng rảnh rang
Người khôn nói tiếng dịu dàng dễ nghe.*

Chắc có bạn sẽ buột miệng nói: “*Ồ, đó là tình cảm nồng nhiệt thuở ban đầu, bây giờ già cả rồi, ‘mùi’ quá con cái đã lớn, chúng nó cười cho!*” Không, bạn ạ, bạn có nghĩ là khi còn son trẻ, tình cảm nồng nàn bao nhiêu thì ở lứa tuổi cao niên, vợ chồng già lại càng phải quạt sưởi ấm tình yêu hơn nữa. Vì phần đông con cái lúc này đều rời mái ấm gia đình, cha mẹ đã về hưu thui thủi sống quạnh hiu nên vợ chồng già hằng ngày thường xuyên gặp gỡ nhau nhiều hơn lúc còn trẻ, nếu không săn sóc cho nhau, âu yếm nói những lời êm ái chịu đựng lẫn nhau thì cuộc sống lúc tuổi xế chiều sẽ tẻ nhạt trống vắng vô cùng.

Còn đâu đôi uyên ương khăng khít khi xưa với ánh mắt long lanh lời nói êm dịu, mà thay vào đó lại là đôi “*ẻnh ương*” đang phùng mang trợn má, xì ra những lời chê bai, chỉ trích lẫn nhau thật độc hại? Và đâu rồi gia đình ngập tràn hài hòa và hạnh phúc yêu thương của thuở xa xưa? Lúc đó con cái buồn khổ lây khi thấy cha mẹ bất hòa, không khí gia đình ảm đạm và bạn bè cười chê vì thấy đôi vợ chồng già gần đất xa trời rồi mà còn lời qua tiếng lại giận hờn nặng nề nhau. Mà nếu lỡ có tranh luận cãi vã việc đó dĩ nhiên khó tránh khỏi, thì sau những phút sôi nổi gây gổ, ta lại cần phải lắng nghe người bạn đời tâm tình, đừng ngoan cố khư khư giữ lấy lập trường của mình, mà nên sẵn sàng sửa đổi nếu thấy có những vấp vấp hay thiếu sót trong lời nói, để người bạn trăm năm không thất vọng và buồn khổ. Và nếu cần, ta hãy mạnh dạn xin lỗi người bạn đời, dẹp bỏ tự ái để cho không khí gia đình được hài hòa trong hạnh phúc vô biên. Ca dao Việt nam chẳng đã có câu:

*Chồng giận thì vợ dịu lời
Cơm sôi bớt lửa một đời không khê...*

*Cây khô nghe sấm nứt chồi
Đạo chồng nghĩa vợ, giận rồi lại thương...*

Chớ đừng đợi đến phút lâm chung mới giũt mình ân hận, nài nỉ người bạn đời tha thứ các lỗi lầm mình đã gây ra, e lúc đó đã muộn màng rồi.

Rồi ta lại thề nguyện cố gắng giữ sao cho lời ăn tiếng nói được thanh tao nhẹ nhàng, tránh tình trạng căng thẳng hục hặc để sống hòa hợp trong gia đình và gây hòa khí với mọi người trong xã hội.

Cùng nhau ta tự nguyện “uốn lưỡi bảy lần trước khi nói” vì một lời nói ra không thể nào lấy lại được, cũng như chén nước đã đổ xuống đất thì vô phương hốt lên được. Người xưa đã tỏ ra thật thâm thúy khi nói: “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy” vì một lời đã nói ra thì dù chiếc xe do bốn con ngựa kéo cũng không thể nào đuổi theo kịp.

Khai hoa nở nhụy

(Viết cho con gái đầu lòng của ba má)

Hôm nay (20/06/2006), con gái của má được tròn 38 tuổi. Một ngày in sâu vào tâm khảm má ... Má nhớ hoài như in đêm tối trước ngày sinh ra con: Sài gòn bị giới nghiêm sau lần tấn công đợt hai năm Mậu Thân (1968) của CS Việt nam, nên ba đã phải chở má bằng xe Jeep từ Thủ đức thật sớm về Sài gòn, khoảng 6 giờ chiều, có Bà Ngoại đi theo hộ tống, lại trước nhà Dì Khuyến ở trong vòng thành nhà thương Grall, gần dãy Calmette, nơi Dì đang làm y tá, thuộc khu chuyên trị lao phổi, để ngủ qua đêm, phòng hờ lỡ má có chuyển bụng nửa đêm thỉnh linh thì còn có thể di chuyển dễ dàng lại khu Bảo sanh viện gần đó mà sanh. Trước đó một tháng, thì bác sĩ Olivier đã từng theo dõi má mang bầu cả chín tháng nay, bắt má phải nằm lại nhà thương ba ngày để BS nắn lại cái thai cho con trụt đầu xuống. Bác sĩ đã thành công dễ dàng, nhưng muốn bảo đảm hơn, BS kẹp hai gối ôm nhỏ vào hai bên bụng lại như quần băng rún trẻ sơ sinh để con nằm im không quay đít xuống trở lại.

Sau khi gói gắm kỹ lưỡng và cảm ơn bà Dì Khuyến đã cho má và Bà Ngoại tá túc đỡ qua đêm, cảm ơn Bà Ngoại đã hộ tống nâng đỡ tinh thần má lúc sanh con so, ba trở ra xe về nhà vì giờ giới nghiêm gần kề, miệng còn dặn dò nhắc nhở Bà Ngoại nhớ điện thoại cho ba ngay nếu má sanh vào nửa đêm. Bà Dì Khuyến trấn an ba nói: “Cháu cứ yên lòng về ngủ cho ngon đi! Nhà Dì chật chội chỉ có một phòng, không tiện cho cháu ở Dì thật lấy làm tiếc! Vợ cháu có duyên gặp Dì thì chắc chắn sẽ sanh dễ dàng, mau mắn! Cháu đừng lo!

Ba đi về rồi, má ột ột trở vào nhà bà Dì: đã bụng mang dạ chửa nặng nề, lại còn bị hai cái gối ôm quá ác liệt chặt như hai đòn bánh tét, má cảm thấy bức bối, ngột ngạt. Phần thì đầu hè thật oi bức, nóng nực, phần thì lạ nhà, má bứt rứt khó ngủ, tay quạt liên hồi, vậy mà mồ hôi cứ rịn ra như tắm.

Suốt đêm, má cứ âm ỉ đau, rất khó chịu, đau từng cơn thật kỳ cục, có lúc quặn thắt, bụng trằn xuống, có lúc như không có gì, êm ru... Má cứ rần rần, nhè nhẹ xoa bụng, rên nhỏ nhỏ xuýt xoa chất lưỡi từng hồi, mong cho trời mau sáng để mau lên phòng sanh.

10 giờ sáng, thấy má dịu cơn đau, Bà Dì Khuyến khuyên Bà Ngoại dìu má từ từ đi lại phía Bảo sanh viện. Bà Ngoại ôm đỡ má đi từng bước một, vỗ về khuyến khích má khi thấy má nhăn nhó khệnh khệnh khó khăn lê từng bước một. Từ dãy Calmette đến khu “Bảo sanh viện” chỉ khoảng 500 thước, mà sao má cảm thấy dài bất tận, xa diệu vợi. Má loạng choạng, gập người ôm bụng tới trước, chân quy xuống, thở hào hển, nắm chặt lấy vai Ngoại, cố gắng lê bước, bụng quặn thắt đau. Cơn đau càng lúc càng thúc tới, má toát mồ hôi, lạnh cả người, chệnh choạng bước mau tới thang máy đưa lên phòng sanh, được cô Mụ Kim Liên (cũng là bạn của Bà Ngoại) ôm và đỡ lên bàn sanh, không chần chờ một phút và cũng không kịp đợi BS Olivier tới.

Hai tay má bám chặt vào thanh sắt như muốn bóp thanh sắt thành mảnh vụn, ức sức mà nghiền nát vụn ra thành bùn má cũng bóp được. Bà Ngoại linh quính trông thật tội nghiệp xuýt xoa thông cảm nắm chặt tay má như muốn chuyển hết sinh lực cho má. Má rơm rớm nước mắt nhìn Ngoại, tóc tai ướt đầm mồ hôi nhễ nhại, thấy thương Ngoại vô cùng khi nghĩ Ngoại đã can đảm chịu đến năm lần những cơn đau dữ dội thập tử nhưt sinh như thế này. Lúc đó thì ba cũng từ nhà tới nơi, vội vã vụng về đi tới đi lui quanh bàn sanh như gà mắc đề, nhìn má một cách bất lực. “Đàn ông đi biển có đôi, Đàn bà đi biển mò côi một mình.” Má chạnh nhớ tới câu ca dao này mà thấy thấm thía vô cùng.

Thấy má bắt đầu thở hào hển, đỏ mặt tía tai như muốn rặn, cô mụ Kim Liên khoát tay đẩy nhẹ bà Ngoại và ba ra khỏi phòng sanh, dặn hai người ra đợi ở ngoài hành lang.

Con đau dồn dập tới, mỗi phút mỗi dữ dội: Má cắn chặt môi đến rướm máu để khỏi bật khóc, rên nho nhỏ, nhắm nghiền mắt, tóc tai rũ rượi, mồ hôi nhễ nhãi, lỗ người, mặt mày phờ phạc, nhăn nhó đau đớn. Má nghe văng vẳng bên tai cô Mụ la lớn khuyến khích *“Cố hít thở và rặn thêm nữa ...! Rặn thêm chút nữa! Rặn mạnh ... rặn nữa đi ... giỏi, cái đầu em bé sắp ra rồi đó, giỏi lắm! Nữa... Nữa... Rán lên kéo em bé nộp!”* Khi nghe tới đó, má hoảng hốt hít mạnh thật dài, lấy hết sức bình sinh rặn thật mạnh, mắt hoa hằn lên, đỏ hào quang, tưởng chừng như muốn ngất đi. Bỗng nhiên, bên tai má văng vẳng nghe tiếng cô Mụ la lên, vui sướng, đắc thắng: *“Em ra được cái đầu rồi đó! Nữa đi! Rồi!...Con gái!”*

Hai chân bé nhỏ của con đạp nhẹ vào đùi má, ôi, cảm giác thật lạ lùng và kỳ diệu ... Má đột nhiên thấy bụng mình tự nhiên xẹp hẳn xuống, người bỗng nhẹ nhõm kỳ lạ, tâm hồn sáng khoái. Ràn rụa nước mắt, má cảm động sung sướng nghe tiếng khóc “oa oa” đầu đời của con vang dội cả phòng sanh. Má hạnh diện triu mến ngắm nhìn tuyệt tác phẩm đầu tiên của mình. Cô Mụ Kim Liên vui mừng vẫy tay gọi bà Ngoại và ba vào phòng sanh. Bà Ngoại hăm hở chạy mau lại gần con, nhẹ vuốt lọn tóc đen nhánh mềm mại còn ướt rượt của con và vừa xuýt xoa khen vừa quay lại nói với má: *“Giống con hồi nhỏ như khuôn đúc vậy đó! Chắc con mệt lắm?”* Còn ba thì mỉm cười nhìn má tấm tắc gật gù nói: *“Cặp mắt con như hai hột nhãn, giống Em ghê đi!”*

Cô Mụ nhẹ nhàng bồng con trao cho má: *“Con gái đầu lòng tốt lắm đó, nữa cha mẹ sẽ làm ăn khá, có con gái đầu thì sẽ mau nhờ ...”* Má cảm động không nói nên lời, siết chặt con vào lòng, âu yếm nhìn con đang hấp háy chớp mắt vì ánh nắng chói chang, đôi tay bé bỏng quờ quạng níu chặt lấy người má. Bao nhiêu đau đớn như tan biến, Má lặng lẽ nắm chặt bàn tay xinh xắn của con, vui mừng thấy con khoẻ mạnh và lành lặn, thầm cảm ơn Thượng đế đã ban cho ba má một đứa con gái thật dễ thương và che chở phù hộ cho má vượt cạn bình yên, khai hoa nở nhụy suôn sẻ tốt đẹp. Má mơ màng hình dung tới nàng công chúa xinh đẹp đang say sưa ngủ thiếp cạnh má và tự nhủ sẽ đặt cho nàng công chúa bé bỏng của má một cái tên thật diễm kiều, cao sang “Lâm Thủy Tiên”, một rừng hoa thủy tiên đài các ngát ngào hương thơm, một cái tên đầy ý nghĩa sâu sắc ghép họ của ba với tên của má.

(Đầu Hè 2006)

Hai Tê